בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', כ"ז באלול תשס"ג (24 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **כ"ז באלול**, **התפרסמה פקודת ההתאזרחות בארץ-ישראל** בשנת תרפ"ה (1925-5685). הצו קבע כי אדם יוכל לקבל אזרחות ארץ-ישראלית אם נתמלאו בו התנאים הבאים: גַר בארץ-ישראל לפחות שנתיים ימים משלוש השנים שקדמו להגשה הבקשה להתאזרח; יהיה בכוחו להוכיח **שהוא אדם ישר** וכי הוא שולט במידה מספקת באחת מהשפות הרשמיות, ושיש בדעתו, לאחר ההתאזרחות, להשתקע בארץ-ישראל. הפקודה נכנסה לתוקפה ב- 1 באוגוסט אותה שנה {חודש וחצי לפני-כן}. [כרונולוגיה]

לקראת ראש השנה ...

אחת המצוות העיקריות והמרכזיות בראש השנה, יום הדין, היא **תקיעת השופר**. לפי שהאדם בעל חומר, לא יתעורר לדברים כי אם ע"י מעורר, כדרך בני אדם בעת מלחמה יריעו אף יצריחו, כדי שיתעוררו יפה למלחמה. גם ביום ראש השנה, שהוא היום הנועד מקדם לדון בו כל באי עולם "העוברים לפניו כבני מרון", כלומר שהשגחתו של השם יתברך על מעשי כל אחד ואחד בפרט – על כן, צריך כל אחד להעיר טבעו לבקש רחמים על חטאיו מאדון הרחמים, כי א-ל חנון ורחום הוא... . וקול השופר מעורר הרבה את לב כל שומעיו, וכל שכן קול התרועה, הקול הנשבר. מלבד ההתעוררות שבו, יש לו לאדם זכר בדבר, שישבור יצר לבו הרע בתאוות העולם ובתשוקותיו, בשמעו קולות נשברים. כי כל אדם כפי מה שיראה בעיניו ובאזניו ישמע, יכין לבבו ויבין בדברים. ותוקעין בקרן איל כפוף, כדי שיזכור האדם בראותו אותו שיכוף לבו לשמיים. [ספר החינוך]

הקול הפנימי והכנה ביותר, מעומק הנפש והלב, הוא הקול שבלי מלים – האנחה, והצעקה, וקול שירה - **"ויאנחו בני ישראל ויזעקו ותעל שוועתם אל האלוקים וישמע אלוקים את נאקתם."** [שמות ב' 24] הצעקה, היללה והיבבה באדם ובכל בעל חי, מבטא נאמנה את רחשי הלב פנימה. **"הנה עבדיי ירונו מטוב לב, ואתם תצעקו מכאב לב ומִשֶּׁבֶר רוח תְיַלילו."** [ישעיה ס"ה 14] המלים שמוסיף האדם – הבאות מחכמתו ובינתו – כדי להביע את רחשי לבו, **פוגמים** בכנותו וטהרתו של הקול הפנימי. כי לא יימלט מהגזמה או המעטה. נמצא יתרונו של אדם על הבהמה - בדעתו ובדיבורו – **מגרעתו** בהבעת הקול הפנימי. הקול, המופק ע"י נשיפה – זו הוצאת רוח מקרבו אחרי נשימה עמוקה - הוא הקול הפנימי ממעמקיו ותוך תוכו של האדם, מהנפש האלוקית שבו. **"...ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה."** [בראשית ב' 7] "כל המנפח, מקרבו מנפח." [זוהר] קול כזה – **"...והיו לכם לזכרון לפני ה' אלוקיכם..."** [במדבר י' 10]

לכן, תוקעים בשופר, כדי שהקול יעבור ויופק ע"י עצם בהמה הקורן בראש שאין בו דעת.

בקול השופר נזכרים אנו ב: בריאת העולם, ראש השנה הוא היום הראשון לעשרת ימי התשובה, מעמד הר סיני, דברי הנביאים (שנמשלו לתקיעת שופר), חורבן בתי המקדש וקול תרועת מלחמות האויבים, עקידת יצחק, יום הדין הגדול, קיבוץ נדחי ישראל ["והיה

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', כ"ז באלול תשס"ג (24 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ביום ההוא ייתקע בשופר גדול ובאו האובדים..." – ישעיה כ"ז 13], ותחיית המתים ["**כל יושבי תבל ושוכני ארץ כנשוא נס הרים תראו, וכתקוע שופר תשמָעו."**][ישעיה י"ח 3] [קונטרס ימים נוראים]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל